

ՏԱՍՆԵՐԿՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլ, կես տարվանը 6 ռուբլ:
Առանձին համարները 5 կոպեկով:

Թիֆլիսում գրվում են միմյան խմբագրատան մէջ:

Օտարաբաղադրացիք զիմում են ուղղակի
Тифлис. Редакция «Мшак»

Խմբագրատանը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(Բացի կիրակի և տօն օրերէն):

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով:

Յայտարարութիւնները համար վճարում են
խրաբանչիւր բառին 2 կոպեկ:

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԵՒ ԳՐԱԿԱՆԱԿԱՆ

„ՄՇԱԿ“

ԱՄԵՆՕՐԵԱՅ ԼՐԱԳԻՐ

Կը ՀՐԱՏԱՐԱՎՈՒ ՆԵՐԿԱՅ 1883 ԹԻՒՆ ՆՈՅՆ ԳԻՐԳՈՎ

ԵՒ ՆՈՅՆ ՊՐՕԳՐԱՄԱՅՈՎ

I. ՏԵՐՈՒԹԵԱՆ ԿԱՐԳԱԳՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ: II. ԱՌԱՋՆՈՐԴՈՎ ՅՕԴՈՒԱԾՆԵՐ: III. ՆԵՐԻՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ: Ընդհանուր յօդուածներ, թղթակցութիւններ, լուրեր: IV. ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ: Ընդհանուր յօդուածներ, թղթակցութիւններ, լուրեր: V. ԽԱՌՆ ԼՈՒՐԵՐ: VI. ՀՆՈՒԱԳԻՐՆԵՐ: VII. ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ: Ֆելետոն, վէպեր, ինքնուրոյն և թարգմանական յօդուածներ գիտութեան ամեն ճիւղերէն, թղթակցութիւններ: VIII. ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ: ԲԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆ: Տարեկան 10 ռուբլ, վեց ամսուայ 6 ռուբլ, իւրաքանչիւր ամսուայ 1 ռուբլ: ՀԱՏՈՎ համարները 5 կոպեկ: ՀԱՅՏԻՆ. Тифлис, редакция «Мшак».

Խմբագիր — Հրատարակող ԳՐԻԳՈՐ ԱՐՇՐՈՒՆԻ

ԲՈՎԱՆԳԱՎՈՒԹԻՒՆ

Հասարակական հրահրութիւն:—ՆԵՐԻՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ: Նամակ Բաբուլ: Նամակ Ախալքալաքի: Նամակ Խմբագրին: Ներքին լուրեր:—ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ: Ատար-Ունդարիա: Նամակ Թիւրքիայի: Արտաքին լուրեր:—ԽԱՌՆ ԼՈՒՐԵՐ:—ՀՆՈՒԱԳԻՐՆԵՐ:—ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ:

ՀԱՍԱՐԱԿԱՆ ՀԻՄՆԱԳՈՒԹԻՒՆ

Լինում են րօպէներ մարդկային հասարակութեան մէջ, երբ նա առանձին անհատի նման ամբողջապէս հիւանդանում է: Յանկարծ հասարակութեան վրա նշմարվում է հոգեկան մի հիւանդութիւն, մի տեսակ խնդրութիւն, որ վարակիչ ազդեցութիւն ունեւորւում է հետզհետէ նոյն հասարակութեան բոլոր անդամներին և վերջի վերջոյ ներկայացնում է մեզ ամբողջութեամբ խնդրացած մի հասարակութեան պատկերը:

Այդ տեսակ տեսարան ներկայացնում է մեզ այս րօպէին հայ հասարակութեան այն մասը, որ տօնեց նորերումս Սիմէօնեանցի քան և հինգ ամեայ յօբեաներ:

Հայը ունեցել է Արմենացին, որ ստեղծել է մեր աշխարհաբար զբաղանդութիւնը, մենք ունեցել ենք Նազարեանցին, որ իր քաւրոզած գաղափարներով, իր գրելու ձևով անմոռանալի դարադրուել է կազմել հայոց նոր զբաղանդութեան մէջ, մենք ունեցել ենք Ներսէս, որ հիմնել է առաջին հայոց զբաղրոց Սեդրակիասում, մենք ունենք Բաֆայէ Պատկանեանին, որի ոտանաւորների իւրաքանչիւր տողը դարձել է ժողովրդական երգ, մենք ունեցել ենք բժիշկ Բօստումեանցին, որ առաջին ընկերութիւն է հիմնել հայերին մէջ,—և այդ բոլոր մարդկանց մենք ոչ թէ միայն իրանց կեանքի ժամանակ չենք տօնել, բայց և հիմա ոչինչ ցոյցով երբեք չենք յիշում, երբեք նրանց ոչ ղրի աշունով մեր գարնանները մինի մէջ ոչ մի ստիպելիւ չենք նշանակել:

Բայց յանկարծ գտնվեցաւ այդ բոլոր հասարակական գործիչներից մէկը, որ բոլորից բարձր է,—գա Պետրոս Սիմէօնեանցն է, մի մարդ որ կատարելապէս անընդունակ յայտնվեցաւ որպէս ուսուցիչ և տեսուչ, որի տեսչութեան ժամանակ, նրա անընդունակութեան և անհոգութեան պատճառով,

ահա քանի տարի շարունակ անասելի անկարգութիւն է տիրում Ներսիսեան դպրոցի աշակերտների մէջ, որի մասին այդ գարնանից աւարտածները իրանք սարսափով են վկայում: Այժմ. դա այն Սիմէօնեանցն է, որ 20 տարի «Մեզու» հրատարակելով հայոց լրագրութեան անունը կատարելապէս կտորեց, բացի սրանից ամեն ամիս, ամեն շաբաթ, նայելով թէ ով էր զօրեղ դատաւոր, փոխում էր իր ընթացքը: Այն հիմնարկութիւնը, այն անձնաւորութիւնը որ մի շաբաթ առաջ պաշտպանութիւն էր գտնում «Մեզու» լրագրից, այսօր ենթարկւում էր նոյն թերթի սարսափելի յարձակումներին, և այլն:

Վերջապէս ինչ արժանաւորութիւններ ունի այս մարդը,—յայտնի է: Բայց ապագայ պատմաբանը դեռ ցոյց կը տայ ինչ պակասութիւններ էլ ունեցաւ այս մարդը,—և ահա այս տեսակ մարդուն հայոց հասարակութիւնը տղամարդիկ, կանայք, օրիորդներն անգամ ուղերձներ են ուղարկում, փունջեր են տալիս, ոսկեայ գրիչներ, արծաթեայ պատկեր են ընծայում, զիպսից կիսարձան են շինում և վերջապէս լիքում են մի քան և հինգ հատ երեխաներ նրա անունով որդեգիր պահել այլ և այլ գարնաններում:

Այն բանից յետոյ որ մեր հասարակութեան վրա մի տեսակ ընդհանուր հոգեկան հիւանդութիւն տիրելով, նա այդ զգուշիւ և անխնայ ցոյցեր արաւ, որոնցից ապագայ սերունդները պէտք է կարծեն,—երկար ժամանակ ամեն մի օրինաւոր հայ կամաւոր ընդունել հայոց հասարակութեան կողմից որ և է մեծարանք, այն հասարակութեան կողմից որ նորերումս տօնաւորել է Պետրոս Սիմէօնեանցին: Ապագայ պատմաբանը կը բացատրի մեզ, անշուշտ, մեր հասարակութեան այժմեան հոգեկան այդ հիւանդացին գրութեան պատճառները:

Գ. Ա.

ՆԵՐԻՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՆԱՄԱԿ ԲԱԳՈՒԹՅՈՒՆ

Յունվարի 10-ին

«Մարդասիրական ընկերութիւնը» մտնում է իր գործունէութեան տասն և իններորդ տարեշրջանը:

յունվար 27-ին հաշիւ տալով ընդհանուր ժողովի մէջ իր նախընթաց տարւածն զործածների մասին: Թիֆլիսեան տեղի կուսենայ այս տարւածն ընդհանուր ժողովը, այդ մասին կը խօսենք իր ժամանակին, սակայն նախ քան այդ, աւելորդ չէր լինի, կարծեմ, պատուական «Մշակի» մէջ երկու խօսք այդ առթիւ ասելու:

Ամբողջ 18 տարի անցել է ընկերութեան հիմնվելու օրից, սակայն նրա ընդհանուր ժողովի նիստերը ոչ մի բանով չեն զանազանվել միմեանցից. ինչպէս հասարակութիւնը չէ հետաքրքրվում ուրիշ հարցերով, նոյնպէս և այդտեղ, ընդհանուր ժողովի մէջ ներկայանում են իւրաքանչիւր տարի հարկաւոր անդամների մի սակաւաթիւ մասը միայն, և այդ խումբը իր նահապետական կարգով ընտրում է իրանից մի անձնաւորութիւն, որ մի և նոյն ժամանակ և փող և աղբեղութիւն ունենար: Սակայն թէ այդպէս նա կարող էր իր ստանձնած պաշտօնը սրտէս հարկն էր կատարելու, նա փոքր ի շատէ հասկացող էր այդ գործին: Այդ հարցերը չեն հետաքրքրում նրան. նստածներից մէկը առաջարկում է նրան (նախապէս պատրաստված լինելով), և մնացած անդամները շատ զբաււրում չեն ցուցնելու համար բոլորն էլ «այս» են ասում. կողմնակի բողբոջները մի քանիների ի դուր են անցնում, երբ միմեանքնութիւնը այդպէս է ցանկանում: Բայց ինչ է այդ միմեանքնութիւնը, միթէ, նրանք իրենց ընտրելի անձնաւորութեան անկարգութիւնը չը գիտեն արեւօք. կարծում ենք որ շատ լաւ գիտեն, բայց, ինչպէս ասեցինք, նրանք մի նահապետական սովորութեամբ չը նայելով որ շատ անգամ նրանցից շատերը մասնաւոր տեղերում պակասաբաւ են հին գործողների արածները, սակայն նրանք հետաքրքրվում չեն չունեն նրանց հեռացնելու: Իւրաքանչիւր նոր ընտրութեան մէջ հազիւ կը տեսնենք մի փոքրիկ փոփոխութիւն. դարձեալ նոյն մարդիկ, դարձեալ նոյն անդամները, նրանք համարձակութիւն չունեն անգամ ընկերութիւնից կանոնաւոր հաշիւ պահանջել: Անցեալ տարւած ընդհանուր ժողովում, երբ դեռ զանազապաշտպանութեան էր, ընդհանուր ժողովի մէջ մի պարուն բարձրանալով հարցնում է. «Ինչու ընկերութիւնը մի քանի տասնեակ հազարներ յանձնելով նրան, խորհուրդը նրանից ամենափոքր անդամները վեր անգամ չէ ստացած. ինչու ընկերութիւնը մարդու կանոնաւոր հաշիւ չէ պահում, կամ նոյն իսկ զանազապաշտ իր կողմից, և եթէ ընկերութիւնն այդ ունի, ինչու մասնաւոր չէ առաջարկում ընդհանուր ժողովին և կամ հետևապէս ինչու չի պահում պահանջները: Բարձրանում է մի ուրիշ և սկսում է երկար և բարակ ասել թէ կարծեմ ամենքը էլ ճանաչում էք թէ զանազապաշտ ինչպիսի մարդ է. նա երբեք ընկերութեան փողերն փառ աշքով չի նայի, նա դրան կարօտութիւն չունի և նրանից մինչև անգամ հաշիւ պահանջել աւելորդ է, ուր մնաց պղպտակ խոտուութեամբ: Ոչ մէկը չէ պատասխանում նրան. տիրում է մի դատապարտելի լուրջութիւն, չը նայելով որ հարցը առաջարկվող պնդում է: Բայց և նա իրեն միայնակ գտնվելով, ստիպված է լուել. ինչու չեն խօսում միմեանքը: Միգուցէ հասարակութիւն է. ինչու ընդհանուր ժողովում հարկաւոր անդամներից անգամ մի տասներորդը ներկայ չէ լինում. ինչու չեն խօսում, ինչու լուում են: Ինչու համարում են. մասնաւոր տեղերում թող պահանջներ դարձեալ իրենց բարեկամութիւնը, բայց հասարակական գործերի մէջ արդարացի ընդհանուրութիւն պէտք է: Երկրորդ մէջ արդարացի թող բողբոջն ղէմ առ. ղէմ, թող պահանջներ կանոնաւոր հաշիւներ. ոչ ոք նրանց մերժել չէ կարող, սակայն դատապարտելի է այն վարմունքը, երբ ժողովի մէջ մի մեռելային անտարբերութեամբ լուում են, իսկ մասնաւոր տեղերում սկզբում են խօսել, սկսում են թէ արդարացի և թէ անարդար բողբոջն, զգուշիւ է այդ: Երկու խօսք էլ և մենք կը փերջանանք մեր ասելով:

«Մշակի» արած յանդիմանութիւնը Թիֆլիսի հասարակութեան դուռնի ընտրութիւնների ժամանակ, թիֆլիսեցիների անտարբերութիւնը նոյն իրաւունքի մասին, չէր կարող ընկերութեանը չը հետաքրքրել: Հետո՞ւ տարին կը լրանայ և գուցէ ընտրութիւնը կը զարմեցնէ քանիներին, կը բացատրէ նոյն իրաւունքը և գուցէ այն ժամանակ հասարակութիւնը առաջուայ պէս չի նայի ընկերութեան գործերին: Եւ ահա նա մտածում է կապել մի կերպ մի յետադէմ լրագրի բերանը և նրան ամեն ժամանակ իր վաճառն ունենալ յարձակումներին դէմ դնելու: Եւ յոսանք որ «Մշակի» ձայնը առանց արձագանքի չի մնայ և այդ ղեպով:

Արեւ Ապրեւեանց

ՆԱՄԱԿ ԱՍՈՎՐԱՎՈՒԹՅՈՒՆ

Յունվարի 11-ին

Մենք մեր թղթակցութիւնների մէջ միշտ զանգատվում էինք, որ կանայք չեն մասնակցում տեղի սիրողների ներկայացումներին և թէ այդ պատճառով, սիրողները ստիպված են բաւականաչափ աշխատել անալի պիէտաներով, որոնց մէջ թատրոնական ընկերութեամբ սաստիկ կարճ էր, մասնաւոր որ յայտնի է թէ առանց կնոջ դերի, պիէտան մի և նոյն է ինչպէս մարմինը առանց հոգու:

Եւ զարմանալի չէր որ կանայք չէին մասնակցում ներկայացումներին, որովհետեւ այդպիսի քայլը բոլորովին նոր էր այստեղի համար. վառն որոյ հարկաւոր էր, որ այդ քայլը անող կինը ահալին տոկոսներին և կամ իր գործիքն ունենար ունակել անկողն հախալապարմունքը, առ ոչինչ համարէր ժողովրդի, մասնաւոր իր համասեռ դասի մէջ սկսուելը բարձրանքները և յայտնի էր բաղնաթիւ. խոնդրոտներին: Այդ պահանջներին համապատասխանող յայտնվեցան տիկին Վարդուհի Գեորգիւհեանցը և օր. Վարդուհի Տիգրանեանցը:

Վերջապէս մի շաբթ տարին ընթացքում կրած դժուարութիւնները այսօր վարձատրված տեսանք, երբ բաղը ունեցանք տեսնել տեղական բնի վրա առաջին անգամ հայ տիկին և օրիորդ, ամսիս 7-ին: Այդ օրը թատրոնաւորների խումբը ներկայացնում էր «Շուշանիկ» ողբերգութիւնը և «Վոյ» քի իմ վէպը: Կոմիտեան: Նրեկոյեան տեղույս հայոց ուսումնարանի դաշխը լիքն էր երկու տեղի ահալին բաղնաթիւնով:

Տ. Վարդուհի՝ առաջին պիէտայում կատարում էր Շուշանիկի դերը, իսկ երկրորդի մէջ Վեկելի դերը իսկ օր. Վարդուհի՝ առաջինի մէջ Շուշանիկի դասեր Սօփիոյի դերը, իսկ երկրորդի մէջ Մանու դերը: Պէտք է ասած որ չը նայելով որ տիկինն ու օրիորդը առաջին անգամ էին դուրս գալիս բնի վրա, չը նայելով որ «Շուշանիկ» ողբերգութիւնը բնականաւոր թերութիւններ ունի և որ «Վոյ» քի իմ վէպը չէր թիֆլիսեան բարբառը անսովոր էր թատրոնաւորների համար, երկուսն ևս շատ լաւ էին իրանց դերերում, մասնաւոր օր. Վարդուհին, որից—գատկով առաջին ներկայացումից—մի չնորհալի թատրոնաւորութիւն կարող է դուրս գալ: Այդ երեկոյ օր. Վարդուհին մի ծաղիկ պակ ըստացաւ ընծայ, որի մէջ տեղ փաղում էին «Վ. Գ.» ոսկեղօծ տաւերը:

Հասարակութիւնը շատ գոհ մնաց ներկայացումից և ունեց ցանկութիւն յայտնեցին, որ կրկնվի ներկայացումը: Վասնորոյ հետեւալ երեկոյ՝ 8-ին ներկայացումը կրկնվեցաւ: Հասարակութիւնը նոյնպէս մեծ բազմութեամբ լցւել էր դաշխը: Նախ ընթաց օրվայ հանդիսականներից շատեր եկել էին կրկին անգամ տեսնել այդ ներկայացումը, որի նմանը ընդհանուրի կարծիքով, տեսնված չէր մեր բնի վրա: Միջոցներից մինի ժամանակ օր. Վարդուհին մի քանի ազգային երգեր երգեց, որոնց

համար հասարակութիւնը, իր գոհունակութիւնը յայտնեց բոլոր ծախսարարութիւններով: Բացի դրանից մի պարտն ընծայեց օրիորդին մի ծաղկերիս պատկ:

Հարկաւոր է արդեօք ասել, որ թատրոնասերներ մեծ ուրախութեան մէջ էին: Իբրեւ թատրոնասեր, այսքանը կասեմ որ իմ ուրախութիւնը անսահման էր, երբ հինգ տարիներէն ի վեր յայտնած ցանկութիւնս իրագործված էր, երբ տեսնում էի որ հայ տիկին ու օրիորդ դուրս են գալիս իմ սիրած բեմի վրա, որ թատրոնի հիմնադրող կիներ մասնակցում էր մեր ներկայացմանը և դուրս մէջ մի պատական էի տեսնում և տեղական ներկայացուցիչները ապագայ աշուղութեան:

Վերջապէս իմ նամակ կասեմ, որ 1883 թվի յունվարի 7-ի և 8-ի օրերը մի պատահաբար տեղ էր բռնեց մեր թատրոնի տարեգրութեան մէջ: Ի դէպ է ասել որ մի պարտն պատահաբար է այդ տարեգրութիւնը: Մեր անկեղծ շնորհակալութիւնը յայտնում ենք Վեմբերգի և Տիգրանեանց գերդաստանի անդամներին՝ որոնց շնորհիւ տ. Վարդուհան և օր. Վարսենիկը մասնակցի եղան թատրոնի օգտակար գործին: Կը մնայ մեզ ցանկաւ որ մեր յարգի տիկիներն ու օրիորդները հետեւին տիկինը և օրիորդի օրինակին, որով տեղական թատրոնի գործը կարելի կը լինէր ապահոված համարել:

Թատրոնասեր

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐԻՆ

Թիֆլիս, 24 յունվարի

«Մշակ» պատուական լրագրից անցեալ տարվայ № 231 համարում մասնաւորապէս խօսելով Հաւաքարի նորարաց «Հոփիսիման» օր. ուսումնարանի հիմնադրութեան մասին, ես խոստացայ մնացեալ դրէ միւս անգամ: Ահա ուղարկում եմ, յարգելի խմբագրութեանը, անցեալ նամակիս շարունակութիւնը:

Հոգաբարձութիւնս իր մէջից ընտրեց նախագահ, զանձապահ և անտես, իսկ ուսուցիչներից ընտրվեցաւ ուսումնարանի կառավարիչ հայր Մանդակունի և քարտուղար պ. Բաղդասար Զարեհեանցը: Հոգաբարձութիւնս որոշեց ստանալ աշակերտութեան թիւակները երկու նուագ, առաջինը՝ սեպտեմբերին, երկրորդը՝ յունվարին: Ձրի ընդունվող աշակերտութիւնների ծնողները պարտաւոր են առաջնաց խնդիր ներկայացնել հոգաբարձութեանը, իսկ հոգաբարձական խորհուրդը երեք օրից յետոյ կը յայտնի իր պատասխանը: Ուսումնարանի բոլոր աշակերտութիւնները պարտաւոր են ուսումնարանի դալ, ուսումնարանի համար որոշած շրջազանցողով: Ուսումնարանի ուսման ընթացքը երեք տարի է: Ուսումնարանը ունի իր անուանական կնիքը: Հոգաբարձութեանը բացի իրանց հոգաբարձական նիւտերից, պարտաւոր են ամեն մէկը մի ամսով հերթակալ հոգաբարձուի պաշտօն կատարել:

Հոփիսիման օր. ուսումնարանի կանոնաւոր ուսումը սկսվել է ներկայ ամսիս 10-ից: Աշակերտութիւնների թիւը արդէն հասել է 115-ի: Այդ 115 աշակերտութիւնները դասաւորված են երեք պատարասական դասաւորումով հետեւեալ կերպով՝ առաջին պատարասականում—55, երկրորդ պատարասականում—40, երրորդ պատարասականում—20 աշակերտութիւններ: Ուսումնարանը այժմ ունի 5 ուսուցիչ և 4 վարժուհի: Առաջին պատարասականը յանձնված է մի վարժուհու, իսկ երկրորդ և երրորդ պատարասականներում պարտաւոր են մընացեալ վարժուհիները և ուսուցիչները: Օրական լինում է 4 դաս և վերջը մարմնամարզութիւն: Առաւօտան դասերը սկսվում են 8 մինչև 2 ժամը: Գասառներում ամենգլում են հետեւեալ առարկաները. հայոց լեզու, կրօն և բարոյագիտութիւն, թուրքերէն, գրութիւն, երգեցողութիւն, ձեռագործ, և մարմնամարզութիւն, իսկ միայն երրորդ պատարասականում ուսուցիչ լեզու: Աւելորդ չեմ համարում երկու խօսք էլ ասել առաջ տարեկանացուհի կոչու Հոփիսիման թայրիբանայի մասին:

Հ. Թայրիբանայը ինչպէս որ ամեն մի հասարակական գործի մէջ միշտ ձեռնամուխ է եղել իր անձնատուր գործունէութեամբ, և որի հարաբարակական գործունէութիւնը մասամբ յայտնի է հասարակութեանը, նոյնպէս էլ յարգելի կոչու չը խոստովեց Հաւաքարի նորարաց Հոփիսիման օր. ուսումնարանին նպատակը, թէ ներկայիս և թէ բարոյապէս: Կեւ Հոփիսիման օր. ուսումնարանը չը բացված է. Թայրիբանայը յայտնել էր ուսումնարանի հիմնադրիչներին իր բարի դիտարարութիւնը, որը պատրաստ է ամեն կերպ օգնել այդ նորարաց օր. ուսումնարանին: Գաղութիւնը ինչպէս որ ամեն մի հասարակական գործի մէջ միշտ ձեռնամուխ է եղել իր անձնատուր գործունէութեամբ, և որի հարաբարակական գործունէութիւնը մասամբ յայտնի է հասարակութեանը, նոյնպէս էլ յարգելի կոչու չը խոստովեց Հաւաքարի նորարաց Հոփիսիման օր. ուսումնարանին նպատակը, թէ ներկայիս և թէ բարոյապէս: Կեւ Հոփիսիման օր. ուսումնարանը չը բացված է. Թայրիբանայը յայտնել էր ուսումնարանի հիմնադրիչներին իր բարի դիտարարութիւնը, որը պատրաստ է ամեն կերպ օգնել այդ նորարաց օր. ուսումնարանին:

Եր ուսումնարանի հիմնադրիչներին իր բարի դիտարարութիւնը, որը պատրաստ է ամեն կերպ օգնել այդ նորարաց օր. ուսումնարանին: Գաղութիւնը ինչպէս որ ամեն մի հասարակական գործի մէջ միշտ ձեռնամուխ է եղել իր անձնատուր գործունէութեամբ, և որի հարաբարակական գործունէութիւնը մասամբ յայտնի է հասարակութեանը, նոյնպէս էլ յարգելի կոչու չը խոստովեց Հաւաքարի նորարաց Հոփիսիման օր. ուսումնարանին նպատակը, թէ ներկայիս և թէ բարոյապէս: Կեւ Հոփիսիման օր. ուսումնարանը չը բացված է. Թայրիբանայը յայտնել էր ուսումնարանի հիմնադրիչներին իր բարի դիտարարութիւնը, որը պատրաստ է ամեն կերպ օգնել այդ նորարաց օր. ուսումնարանին:

Աղասի Մէլք-Ալվազանց

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

Կիրակի, 23-ին յունվարի, քաղաքագլխի ընտրութիւնից առաջ, քաղաքագլխի Մատինով յայտնեց թէ Լ. Խաթարովի դէմ դանդաղ կայ, որ նա ձայնաւորների երկրորդ բաժնի ընտրութիւնների ժամանակ ինքն կանգնած էր իր արկի մօտ և քուէները բաժանելով ընտրողներին, նրանց վրա այսպիսով ճշում էր գործում: Այնուամենայնիւ, մի ժամ և ահա նոյն պ. Մատինով, քուէարկելով քաղաքագլխի պաշտօնում, ինքն նստում է իր արկի մօտ և քուէներ է բաժանում ընտրողներին: Եւ նա ընտրվում է քաղաքագլխի: Արդեօք այդ ընտրութիւնն էլ վաւեր է:

ԳՐՈՐԻՑ մեզ գրում են թէ յունվարի 21-ին, գիշերվաջ հինգ ժամին հրդէս յայտնվեցաւ. պ. Ստեփան Միրեանցի տանը, որ և այրվեցաւ: Գործի քաղաքում հրաշք մեղեմանը չը կան: «Եւ չը մտածաւ, ասում է թղթակիցը, որ Գործի քաղաքը ունի քաղաքային ինքնակառավարիւն և լուսաւորված քաղաքագլխի. բայց ոչինչ բանի վրա այդ ինքնակառավարիւնը և քաղաքագլխի ուսուցիչութիւն չեն դարձնում: Գործի փողոցները կեղտոտ են և այդ հանգամանքի վրա էլ ոչ ոք ուսուցիչութիւն չէ դարձնում»:

ՍՈՒՐԱՄԻՑ մեզ գրում են: «Յունվարի 19-ին, ներկայութեամբ Գործի Գարեգին վարդապետի, ընտրվեցաւ ընդհանուր համաձայնութեամբ տեղական երկուստ ուսումնարանիս հոգաբարձութիւնը, չորս անձերից բաղկացած: Մենք մեծ յոյս ենք դնում այդ նոր հոգաբարձութեան վրա, որ նրա յարգելի անդամները կը ծառայեն ուսումնարանին, պահպանելով նրա իսկական շահերը»:

Ստացանք «Վարժարան» ամսագրի № 6 ներկայ 1883 թվի (յունվարի տետրակ) որ լոյս տեսաւ յունվարի 15-ին: Այդ տետրակի բովանդակութիւնը այս է: 1) Ժողովրդական տարրական դպրոցներում աշխարհագրութեան և բնագիտութեան դաս տալու եղանակն ու ծրագիրը.—Ս. Բէկ-Նազարեանցի. 2) Օրինակի դասեր.—Ա. Բանթրեանի. 3) Գրագիտութեան ուսուցման էություն.—Ս. Մանգլիսեանի. 4) Մատենախոսութիւն.—Ս. Մանգլիսեանի. 5) Թարգմանական չափերի մասին.—Կ. Կոստանեանի. 6) Այլ և այլ. 7) Մանկական բաժին: Այդ վերջինը բաղկացած է հետեւեալ կտորներից. ա) Մարմնամարզական խօսք, բ) Հոտիկ, գ) Աղջիկը և լույսը, դ) Ոստիկ, ե) Երջանկութիւնը կարող է թաղանթել և փայտի կտորի մէջ: Գրքերի վերջը տպված են. Զուարճակը, հանելուկներ, խնդիրներ և վերջապէս յայտարարութիւններ: Պէտք է խոստովանել որ «Վարժարան» ամսագրի տեսարանները հեղինակէ աւելի և աւելի լաւ են կազմվում և հետաքրքիր են դառնում իրանց բովանդակութեամբ:

Այսօր ուղարկեցինք Կարսի հայոց դպրոցի հոգաբարձուներին միմիայն, բոլորի կաճկասեանին, այն 20 բոլոր որ Թիֆլիսի առաջին գիմնազիայի

հայ աշակերտները իրանց մէջ հանգանակեցին յօդուտ այդ դպրոցի և մեզ յանձնեցին որ մենք հասցնենք ուր հարկն է:

Ստացանք Վիեննայի «L'Oriental» լրագրի վերջին համարները, որոնց մէջ կան մի քանի համակրական յօդուածներ թիւրքաց հայերի վերաբերութեամբ:

Ռուսաց «Вѣстникъ Европы» ամսագրի յունվարի տետրակի մէջ հրատարակվեցաւ հուշակարգ ուսուցիչական Տարգմանիկի նոր վէպը «Клара Милитъ» վերնագրով: Ասում են այդ վէպը եղբւրքերն է: Շատերը յիշում են որ մէկ կամ երկու տարի առաջ մի ուսուցիչ անձնատուր հիմնադրեց ընդհանուր, թոյն ընդունելով: Այժմ Տարգմանիկ այդ անցքը վերցնում է որպէս հիմք իր վէպի համար: Վէպի հերոսներն թոյն է ընդունում սիրահարվելով մի երիտասարդից: Տարգմանիկ վէպը գեղեցիկ կերպով է գրված, թէև վէպի միտքը շատ նոր միտք չէ և ինքն գրութեանը չունի ոչինչ տեղի ունեցի: Այնուամենայնիւ, հաճախ Տարգմանիկի նոր հեղինակութեան ամբողջ միտքը: Բայց և այս վէպի մէջ երևում է որ ուսուցիչական հեղինակը ծերանալով, հետզհետէ միտքի կազմին ուղղութիւն է ընդունում. ամեն բան կատարվում է նրա վերջին գրվածներում մարդու կամքից դուրս և նրա կամքի դէմ. մարդը ենթարկվում է մի կոյր, անգիտակցական վիճակին:

«Кавказъ» լրագրից հաւատացնում է որ կիրակի երեկոյեան, վրաց ներկայացուցիչ առաջ, վարաբոյրը դու չը բարձրացած, Արծրունու թատրոնի գաղը հանգել էր: Գա կատարեալապէս սկսւ լուր է: Գաղը ոչ մի բօյլ հանգած չէր, միայն թատրոնի տէր, իմանալով որ գաղի կապալաւուն, պ. Սարգէլա, այդ գիշերը բաւական դաղ պատրաստած չէր, այնպէս որ գաղը կը բաւականանար շատ շատ երկու ժամկէ համար և ոչ աւել, ինքն ինքնեց վրաց խմբին յետաձգել ներկայացումը, խոստանալով որ առաջիկայ կը վերցնի պ. Սարգէլայից յօդուտ վրաց խմբին: Համարում է խոստովանելի մէկը, որ հոգով էր անցնում, փայցել էր, բայց նա միանգամայն փչանալ չէր կարող, որով զարձեւել էր Թատրոնի բոլոր խոստովանութեամբ և ոչ մի բօյլ չէր հանգել:

Կիրակի, 23-ին, Թիֆլիսի Ժողովարանում պատահական կար յօդուտ հայոց Բարեգործական ընկերութեան և հայոց գրքերի հրատարակման ընկերութեան և նոյն տեղ աշխարհ յօդուտ Հայոհեանց բարեգործական ընկերութեան:

Լսում ենք որ քաղաքագլխի ընտրութեան օրը Թիֆլիսի արհեստագործների գլխավորները, զուտ մարկելով, ստորագրեցին մի ուղերձ դուստային, որի մէջ խնդրում էին ձայնաւորներին ընտրել քաղաքագլխի իշխան Եսայի Թումանովին: Բայց իշխանը, տեղեկանալով արհեստագործների այդ դիտարարութեան մասին, ինքնեց որ չը ներկայացնեն ձայնաւորներին իրանց ուղերձը, ճշում չը ներգործելու համար նրանց վրա և ինքն հրաժարվեց քուէարկելուց:

Շնորհակալութեամբ ստացանք պ. Ա. Ստաղլինից նրա բրօշուրը ուսուցիչական լեզուով «Политическое Обозрѣніе 1882 года» վերնագրով, որ բաղկացած է նրա այն յօդուածներից, որոնք տպվեցան այս տարի «Կավկաս» ուսուցիչ լրագրում:

Ստացանք Երևանի մէջ հրատարակվող «Առողջապահական թերթի» այս 1883 թվի առաջին համարը:

ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ԱՌՍՏՐՈՒՆԳԱՐԻՍ

«Pokrok» լրագրի խօսքում է Վուրմբանգի առաջարկութեան վերաբերութեամբ լեզուի մասին և այդ առիթով ասում է հետեւեալը:

«Վուրմբանգի առաջարկութիւնը, մի կողմից, աւելորդ է, միւս կողմից անիրաւոր ծնունդ է: Եթէ որ Աւստրիայում մի աղբիւրն է լինել, այն ժամանակ այդ աղբիւրն է:

Թեան լեզուն անասան կը տիրապետէր թէ ուսումնարանում և թէ պաշտօնական շրջանում: Եթէ որ Աւստրիայում երկու կամ երեք աղբիւրներն էին, այն ժամանակ այդ լեզուները կարող էին դոյուութիւն ունենալ հաւասար իրաւունքով հասարակական հիմնարկութիւնների մէջ, և արձանագրութիւնները կարող էին գրվել երեք լեզուներով, ինչպէս որ այդ չէական լանդտագում է լինում: Բայց Աւստրիայում շատ աղբիւրներ կան, և անկարելի է պահանջել, որ նրանք բոլորն էլ հաւասար իրաւունքներ ունենան, և որ բոլոր պաշտօնականները գիտենան նրանց լեզուները: Պէտք է մէկ լեզու լինի ընդհանուր համաձայնութեան համար, և այդ լեզուն գերմաներէնն է, որը ամենքը հասկանում են: Այդ պատճառով աւելորդ է հաստատել նրա տիրապետութիւնը օրէնքով: Վուրմբանգ, բայց զրանից, պահանջում է, որ գերմանական լեզուն հրատարակվի ամեն տեղ տիրապետող պաշտօնական շրջաններում, իսկ տեղական լեզուները գործածվեն միայն ընտանեկան շրջանում, որի պատճառով նրանք արագութեամբ կանհետանան տիրապետող լեզուի ճնշման տակ: Այդ բանը մինչև անգամ չէին պահանջում ոչ Բաւի, և ոչ Կայսեր Թոլսէի: Այդ առաջարկութիւնը մեռածին երեկոյ է: Նրան կընդդիմադրեն ոչ միայն չէկները, բայց և բոլոր ուրիշ ոչ-գերմանական աղբիւրները: Մինչև անգամ և գերմանական պատգամաւորները բողոքում են դրա դէմ, որովհետեւ տեսնում են դրա մէջ անբարոյական, աւելորդ և անիրաւոր ծնունդ մի փորձ:

ՆԱՄԱԿ ԹԻՒՐԻՍԻՑԻՑ

Տրապիզոն 21 յունվարի

Կարնայ խնդրոյ մասին նոր լուրեր չը կան, ձերբակալուածներուն մէջ մարդ դու բանտերու մէջ կը մնան: Այնպէս օր Կարնայ եկած մէկ հաւատարիմ համարող հետեւեալ լուրեր, իրր թէ մի ձերբակալուած երիտասարդ շատ ներգութիւն տուեր են իմանալու համար թէ ո՞վ է այս ընկերութեան գլխավորը, կամ ո՞վ ուղղութիւն կուտայ այս յեղափոխական ձեռնարկութեանց: Երիտասարդը շատ ժամանակ ընդդիմանալ է յետող պատասխանելու թէ Վեր գլխավորները այս տեղից շատ հեռու են, դուք նոյն ուղի չը կարող ընել: Երբ նորէն խոստովանեմ պահանջուել է թէ ո՞վքեր են ձեր գլխավորները, երիտասարդը պատասխանել է «Մեր գլխավորները ազատասէր մարդիկ են, որոնք կ'օմբիւրկեն կազմած են մեզման, Փարիզի և գրեթէ բոլոր Եւրոպական քաղաքներու մէջ»: Թիւրք պաշտօնատարներ ապշած են այս բանը լսելով, բայց ես կը գործնանամ և կը տարակուսիմ:

Այդ բանը դժուար հաւատարի է, առ այժմ ուրիշ ոչինչ փաստ չը կայ այդ բանը հաստատելու: Հիմա մտածելով թէ ինչ նշանակութիւն կրնայ ունենալ Կարնայ խնդրը հայոց կեանքի մէջ կամ ինչ աղբիւրներ կրնայ ունենալ նոյն ապագայի վրայ, օգտակար թէ չլինալ: Ընթերցողներն շատերը օգտակար և շատերն փեսայաւոր պիտի դառնան: Ես ազատ կը թողնեմ ընթերցողը ինչպէս կուզէ այնպէս թող դատէ:

Թիւրք կառավարութիւնը Հայաստանի կողմից գտնուած գոյաց մէջի բոլոր հայ բժշկները, դեղագործները և վիրաբույժները պաշտօնական ըրած է:

Այդ հայ պաշտօնականներու հեռացումը Հայաստանէն քաղաքական պատճառով է:

Ասկէ մի քանի տարի առաջ Հայաստան գրաւուած օսմանեան բռնակին մէջ բանի չափ հայ բժշկութեամբ պարագայներ կային, այսօր ոչ ոք չը մնայ: Այսօր տեսայ մի հայ վիրաբույժ որ վերջինը լինելով իր պաշտօնական Հայաստանէն կը հեռանայ դեպի Պոլիս: Այդ պարտնէն լսելով որ կառավարութիւնը Հայաստանէն պաշտօնական եղած հայերը Արարիստանի խորքեր կը խրկեն համար ապրել անկարելի է:

Պոլսոյ լրագրաց մէջ կը կարգանք որ Պոլսոյ «Մամուլ» զանգուտական թերթի խմբագիրը բան

Խմբագիր—հրատարակող ԳՐԻԳՈՐ ԱՐՇՐՈՒՆԼ

